

[Brosen.]

hovedet ikke maa gaas paa Forlig her mellem Regeringspartierne og de to store Oppositionspartier. Ved at læse denne Artikel kommer jeg i Tanke om den gamle Studenterkomedie „Genboerne“, hvor en Mand, der bærer Galocher, farer rundt i Stuen og ustandselig brøler: „Vogt dig! vogt dig!“

Det er altsaa den Rolle det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen spiller i dette Øjeblik over for den højtærede Forsvarsminister og ikke mindst over for den højtærede Statsminister. Jeg ved ikke, om denne sidste er særlig tilfreds med, at han paa Forhaand faar at vide af det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen: Der er indgænging at forhandle om, intet Forlig, vi gennemfører Sagen selv og tager intet Hensyn til Oppositionspartierne. Om alt dette vil vi faa nærmere Besked, naar Sagen kommer i Udvalg, og vi vil træffe vore Forholdsregler efter den Behandling, vi bliver Genstand for fra Regeringspartierne Side.

Regeringen har i dette Øjeblik Mulighed for at gennemføre en Ordning, bag hvilken saa godt som hele det danske Folk staar, og det er trods alt mit Haab, at man vil overveje meget nøje, om det dog ikke var den Vej, man skulde gaa. Ingen kan se ind i Fremtiden, men mange Ting varsler om Farer, der som Lyn kan være over os. Skulde Ulykken ramme os, vilde det være dobbelt trist, om vi ogsaa denne Gang ved Forsvarslovenes Behandling har staaet som en splittet Nation. Derfor vil jeg haabe, at man fra Regeringens Side vil forstaa, af hvilken Betydning det vil være i Tiden, der kommer, at dette Spørgsmaal løses paa en saadan Maade, at det hæves op over Partierne. Det er der Mulighed for i dette Øjeblik, hvor man fra radikal-socialistisk Side kommer med et Forslag af en Art, som vi ikke tidligere har set fra den Side, og som virkelig tilkendegiver, at man nu ogsaa fra den Side er af den Overbevisning, at der maa stilles et effektivt Neutralitetsværn op.

Jeg skal anbefale, at man forhandler om disse Lovforslag, og jeg haaber, at man i Udvalget ogsaa vil høre paa, hvad vi har at sige.

Jeg vil saa blot gerne sige et Par Ord om det lille Lovforslag om Ændringer i

Værnepligtsloven — jeg har for øvrigt ikke mange Bemærkninger at gøre derom. Jeg finder det rigtigt, at man udelukker saadanne Personer fra Hæren, som har faaet vanærende Straffe, i alt Fald, indtil de har faaet deres borgerlige Rettigheder tilbage. Der staar i § 4, at der er Adgang for Ministeren — der er jo her Tale om Indenrigsministeren — til at afgøre, om der ved Underøgelsen paa Sessionen skal fungere en eller to Læger. Jeg finder Anledning til her at gøre en Bemærkning med Hensyn til hele Sessionsbehandlingen.

Jeg er undertiden blevet aldeles forbavset, naar jeg har set, hvem der er blevet udtaget ved Sessionen. Det er undertiden Folk, der er baade vinde og skæve, medens kraftige Folk bliver fri. Det forstaaer jeg ikke, og jeg synes, det er et Forhold, Ministeren skulde have Opmærksomheden henvendt paa. Det kan godt være, det vilde have sin Betydning, at der blev gjort opmærksom paa, at man maaske i alt for mange Tilfælde har ladet Folk gaa fri, som burde være Soldater, og har taget Folk, som slet ikke har Fysik til at være Soldater.

Det vigtigste i denne lille Lov er Bestemmelsen om den frivillige Tjeneste. Man opretholder altsaa den almindelige Værnepligt, hvad jeg for mit Vedkommende anerkender. Ogsaa paa det Omraade har man kapitulert, ikke mindst fra radikal Side, hvor man har ivret paa det voldsomste mod den almindelige Værnepligt hver eneste Gang, man har talt om den Sag her i Salen. Der er Tale om en vis Frivillighed her efter Forslaget, og det vil altsaa sige, at de, der møder paa Sessionen, og som er tjenstdygtige, men bliver fritaget gennem Lodtrækning, skal have Adgang til at indgive Ansøgning om og Mulighed for at komme til at aftjene deres Værnepligt, hvis de selv ønsker det — det kan jo være Tilfældet af flere forskellige Grunde.

Dette billiger jeg, og jeg kan ikke tro, det kan volde nogen Vanskelighed. Vi maa dog være klar over — det fremgik ogsaa af de Udtalelser, der blev fremsat baade af den højtærede Forsvarsminister og den højtærede Indenrigsminister —, at man maa være varsom, for saa vidt som der i visse Folkegrupper skulde opstaa Bevægelser i Retning af, at de af en eller anden Grund skulde ønske at faa saa mange af deres Folk ind